

Farveantologi

af skriveelever på
Billed- og Medieskolens
Forfatterskole

FORFATTERSKOLEN FOR BØRN OG UNGE I AARHUS BILLED- OG MEDIESKOLE

Der er mange måder at starte en tekst på. Man kan finde en spændende hovedperson, eller en vild underholdende scene. Man kan også starte sin skriveøvelse med en farve fra regnbuen. Farver er mere end blot en farve. Vi ved alle, at rød er symbolet på kærlighed (eller måske blod!), men hvad med okkergul? Hvad med orangefarvet? Det hele er ladet, fører tankerne særlige steder hen, og det afhænger af den kontekst, farven sættes ind i.

I denne antologi er der tekster med alle regnbuens farver. De varme, de kolde - og dem midt imellem. God rejse, kære læser, til enden af regnbuen...

Har du skrivekløe, idéer til fortællinger eller bare lyst til at kaste dig ud i sproget og undersøge ordenes muligheder – så er Forfatterskolen i Aarhus Billed- og Medieskole måske noget for dig. På fritidsforløb og i vores skoleworkshops møder du forfattere og skrivning som kunstnerisk udtryksform. Du kan via vores hjemmeside tilmelde dig nye fritidsforløb med start januar 2018.

Publikationen hér rummer tekster fra vores forfatterskoleelever i efterårssæsonen 2017.

God fornøjelse med de aldeles farverige, finurlige og foruroligende fortællinger!

Hanne Algot Jeppesen
Leder, Aarhus Billed- og Medieskole

Allan Lillelund Andersen, Marie Erner Duedahl og Anna Klahn
Undervisere, Aarhus Billed- og Medieskole

SOLEN HAR FANGARME

Jeg står midt i lyset. Farverne splitter mig ad, selvom mine øjne er lukkede. Den flimrende farve bag øjenlågene. Rød. Lyset får tankerne til at smelte. De løber ned over siderne. Ordene er ikke andet end skygger. I tankerne går jeg igennem Hiroshima, hvor aftryk fra menneske sidder tilbage på murerne, som fingeraftryk. Mennesker gjort til skygger. De er brændt væk. Der er ikke andet end skyggerne på væggene, på fortovet, i døråbningen. En lille dreng smiler til mig og triller en appelsin hen over fortovet. Orange. Lyset påvirker hvert et atom i min krop. Atombomberne falder i mine tanker. I lyset. Gul. Den lille dreng løber rundt på en græsmark og leger med skyggerne og med lyset. Solen har fangarme. Han sætter sig ned og hiver efter vejret. Trækker noget af græsset op af jorden. Smider det fra sig. Grøn. Det er dér, du dukker op. Ordene tager form efter dig eller du tager form efter ordene. Mine tanker skifter form sammen med dine. Turkis. Det regner. Vi står begge to i regnen. Drengen sidder stadig på marken. Marken er ikke andet end et minde. Appelsinen bliver ved med at trille gennem mine tanker. Tårerne triller ned over dine kinder. Du rækker dine hænder frem. Dråberne af vand, der triller over håndfladerne. Blå. Tankerne skifter farve igen. Du smiler. Indigo. En stribe af lys, som du holder i dine åbne, skælvende hænder. Violet.

Maja Nørgaard Linderoth, 17 år

MOR, DET ER MAJ

Hun stikker sine lange negle ned i pudebetrækket. De borer sig blødt ind i det. Som en kniv der borer sig ind i smør. Hendes negle snor sig i spiraler og dystopiske mønstre. De ligner noget fra havet. Vi snakker om vejret.

Hun har aldrig set en regnbue, siger hun. Det eneste hun har set på himlen er fly og stjerner.

Tjæren er kommet på sofaen, og jeg er træt af den. Den flyder rundt på gulvet. Hun tog den med. Sagde at det var en indflyttergave. Og så hældte hun. Og så var det, at jeg kom i tanke om regnbuerne. Mens hun hældte blev himlen fuld af farver. Jeg lod hende om det.

- Du kan bare stille bøtten ud i køkkenet, når du er færdig, siger jeg
Jeg tager de rosa sokker af. Går gennem tjæren, der holder om mine ankler som stærk understrøm holder om ankler. Åbner døren til altanen, og laver en sort skamplet på gulvet af den. Min mor med bøtten. Tjæren. Hun forsøger at få det sidste ud. Jeg kan skimte hende i en forvrænget udgave gennem vinduet. Hun har et tørklæde om hovedet. Lige for tiden efteraber hun Karen Blixen.

Altanen er ny, boligblokkens beboere søgte forrige år om nye altaner. De gamle var begyndt at knække af. En mand var nær død. Den er pæn, altanen. Hvid med glas i siderne. Jeg åbner altandøren.

- Mor, hvad synes du egentlig om min nye lejlighed? spørger jeg.
- "Åhh", siger hun. "Det ved jeg ikke. Har du ingefær. Jeg har så ondt i halsen for tiden. Jeg tror, at det er kulden og stormen og alt det fravær, der gør det."

- "Mor det er maj"

- "Ja, men der er også dårlige ting ved maj", siger hun "For eksempel for folk med polnallergi. Jeg gider ikke at snakke om vejret min kat." Hun stiller bøtten ud i køkkenet, tænder vandhanen. Den fosser og lyder som et stort menneske der slubrer.

- Hvor er opvaskemidlet? spørger hun
 - Hvad skal du bruge opvaskemiddel til? spørger jeg
 - Jeg vil lige gøre spanden ren.
 - Mor, kan du ikke bare stille spanden på køkkenbordet.
 - Det er altså rigtig rart for skraldemændene, at den ikke er klistret, siger hun.
- Jeg tænker på tjæren. Det sorte, der har slugt mit gulv og min sofa.
Den hvide altan. Min mor har aldrig set en regnbue før.

Agnete Lyngholm Sandvej, 19 år

PÅ VEJ GENNEM REGNBUEENS FARVER

På vej gennem regnbuens farver
Blomsterrøg cirkulerer gift af varme
En flagrende ild
Vi står tæt omkring den
En kjole blafre i vinden
Negle kradsder blod der løber
Som brænder aftryk på mine læber
Opblussende i vinden
Uden forsvinding

Paprikasommer af neonskilte
Viser vej ind i aftenskæret
Reklamerer for synd
Mønsterflamme farver svulmende skov
Og kulden vækker mig
En mørk trancetirsdag
Tilbage er gløden
Der blænder mit øje

Der er tilbud på morgenlys
Det findes i afdelingen med plastikprinsesser
Der er tilbud på projektørlys
Det findes hvor du mindst venter det
Der lugter af brændt hår
Foran det skrigende spejl

Jeg ryger en cigaret
Imens jeg går gennem skoven
Hvor jeg plejer at løbe retningsløst
Smagen giver mig lyst til at slikke bøgebladene
I et håb om, at de bliver rene

Vi sidder på græspletten omringet af byen
I en eller anden forventning
Om noget vi ikke ved

Dråber formerer spidser
Løbende i en strøm
Det presser blå på sig i halsen
Fordi dagen er et brunt slør
Af drømme ingen tilhører
Jeg mindes solen der står op
Imens vi stadig lever
Vi løber sammen mod salt
I dybet lukker det til
Indtil natten finder rester
Som vi fordøjer i søvnløsheden
Eller vi forsvinder ind i daggryets striber
På nøgne kroppe
Hvor nat ikke var nat
Men en mærkelig tilstand imellem

Man ved ikke hvornår den skifter
Den kommer bare snigende
Går i et med resten af himlen
Den er som en mystisk by
Hvor folk er på vej i seng
Eller et brombær før det bliver efterår
Surt men smukt
På vej i forfald

Kamma Glad, 19 år

REGNBUEEN

- Plejer man ikke at sige, at det er en krukke med guld, der er for enden af en regnbue?

Spurgte du, mens du vendte dig om på maven. Jeg trak på skuldrene så godt jeg nu kunne, da jeg samtidig vendte mig om på ryggen.

En solstråle ramte dig på skulderen, og jeg betragtede de små støvkorn, der kom til syne inde i den. Hvad, hvis det i virkeligheden var små forkullede partikler, og solstrålen var en laserstråle?

- Det plejede min mor i hvert fald at sige.

Sagde jeg fraværende, alt imens jeg talte til tre inde i mig selv, 1...2...3...nu, og jog så hånden lige ind igennem laserstrålen, men trak den hurtigt til mig, da en voldsom smerte skød igennem min hånd.

- Av for helvede!

Det gav et sæt i dig, og du vendte dig om.

- Hvad laver du?

Jeg stirrede forbløffet på min hånd, der langsomt blev til sten.

- Hvad i hele hule helvede er nu det? hvad skal jeg gøre?

- Nå, en stenhånd? Det kunne have været meget værre.

Jeg var på randen til panik.

- Mit forslag er, at vi knuser din hånd med en hammer.

- Nej, vi kan da ikke bare knuse min hånd? Jeg er højrehåndet, for helvede, jeg skal jo bruge den!

- Jamen, du kan da heller ikke rende rundt med en stenhånd. Jeg henter altså en hammer.

Du rejste dig fra sengen, og gik ud af værelset, for lidt efter at komme tilbage med en hammer.

- Nej nej, du må ikke! Du må ikke smadre min hånd.

I stedet for at høre efter, glattede du lagnet.

- Tænk på det, som hvis jeg fjernede et plaster. Det er hurtigt overstået.

Jeg skubbede dig til side og flygtede ud af værelset, løb ned ad trappen, og ud på gaden. Til min store skræk stod en samling hidsige bønder, og ventede på mig i den silende regn. Nogle var bevæbnet med høtøve, andre udstyret med fakler og paraplyer. Jeg skreg og vendte mig om, kun for at opdage, at nogle bønder også var udstyret med hammere. Jeg skreg igen. De omringede mig, og holdte mig nede, mens den største af bønderne, som måtte være deres leder, svang en hammer hele vejen fra sin lænd, op over hovedet, og ned på min hånd.

Jeg lukkede øjnene, forventede det værste, men da der ikke skete noget, vovede jeg langsomt at åbne dem igen.

Jeg lå badet i gyldne nuancer af rødorange, blå lilla og gullig grøn.

Min hånd lå knust ved siden af mig, men i stedet for blod og ødelagte knogler, lå bunkevis af guld.

Mille Wohlert, 18 år

RAGNAR OG RAGNILD SKAL LAVE REGNBUEIS

Ragnar siger til Ragnild, "det regner, vi skal sguda lave regnbueis, bettesøs", dask på skulderen, skælmsk. Ragnild siger, "Orv, hvor lækkert, det vil jeg RIGTIG gerne Ragnar, juhu". "For real", siger Ragnar, "men så skal du også skaffe noget regnbue, så'n der". "Jaja, helt klart", siger Ragnild. "Men hov!" siger Ragnild, "hvad skal du så lave?". "Jammen asså jeg skal sgu da så'n der bare lave grundisen, så'n'en super lækker hjemmelavet vaniljeis der, eller hvad" siger Ragnar. "Nå ja, helt klart brother", siger Ragnild. Ragnild tager sin regnjakke og regnhat på, rask, rørig. Ragnar råber efter hende, "husk et syltetøjsglas, what the fuck" og render ned, og rækker hende det i døren, smilende, lumsk. Ragnild går ud i regnen og venter, kold, forventningsfuld. Efter en time er vaniljeisen godt på vej i køkkenet, Ragnar klukker over ismaskinen, skimter ud i regnen. Ragnild sidder og holder øje, gennemblødt. Hun ser en regnbue, den lander i gården, regnen aftager. Hun fylder syltetøjsglasset til randen og render ind og rækker det til Ragnar. Ragnar rører regnbuen i isen, underligt til mode, tavs.

Og således gik det til, at Ragnar og Ragnild lavede regnbueis af rigtig regnbue.

Malthe Kalbakk Elgaard, 19 år

RØD

Du kigger ned. Du kan mærke vreden i dine årer der skyder frem. Du kan ikke kende forskel på den og forelskelsen, der gemmer sig dybt i brystet. Alle følelserne trykker som en alarm der sidder fast inden i dig. Det brænder som en ild, du ikke kan komme af med. Lige meget hvor meget blod der flyder fra dine årer. Og ned på rosen han gav dig. Den rose der har skabt hele problemet, den røde flotte rose.

Milla Aisha Rauhe Hauser, 14 år

RØD

Der var klumper i hendes menstruationsblod. Netdoktor sagde, at det bare var, fordi hun blødte kraftigt, netdoktor sagde, at hun bare skulle tage et bind på og lære at rulle det sammen og pakke det ind i papir, så ingen andre så klumperne. Netdoktor sagde, at hun skulle vaske sine fingre bagefter, indtil de blev helt røde og ru. Der var klumper i hendes menstruationsblod, og pigen pillede klumperne fra hinanden med sine negle, og de var stadig varme, og pigen fik at vide af sin mor, at hun skulle danne sig sine egne meninger, men bare ikke, når hun havde menstruation, så blev de for bitre, og pigen sagde til sig selv, at for fanden de havde alt grund i verden til at være bitre. Pigen endte med at beslutte sig for, at det var klumperne, der var lavet af hende.

Af hende i første klasse, der skulle lege pigerne efter drengene og pligtskyldigt løb efter drengene, selvom hun ikke havde sko på og ikke havde hård hud på fødderne, så asfalten skar sig ind i hendes fødsåler. Selvom de andre blev ved med at råbe af hende, de gange hun mest havde lyst til at løbe efter pigerne i stedet for – sagde hun havde misforstået legen, og deres stemmer skar sig ind i hendes selvforståelse. De første mange gange havde hun stoppet legen for at forklare dem, at hun havde lyst til at løbe efter både piger og drenge og havde ikke kunnet se, hvorfor hun skulle vælge, og de andre havde prøvet at forklare hende, at hun lige så godt bare kunne løbe efter drengene så, når det nu var det, som legen handlede om. Hendes fødder havde altid blødt, når hun var færdig med den leg.

Klumper af hende i tredje klasse, der afleverede et eventyr til sin dansklærer om to prinsesser, der klatrede ud fra deres eget tårnværelse, besejrede deres egen drage og red væk på deres egne hvide heste og levede lykkeligt til deres dages ende, gift, og hendes dansklærer havde klappet hende på skulderen og sagt, det var godt hun bekæmpede 'heteronormativitet'. Pigen havde husket det ord, fordi

hun syntes det lød lidt som at give en ildsprudende drage et navn med for mange stavelser, i håbet om at ingen ville sige det, og derfor glemme alt om dragen, indtil det var for sent, og den allerede havde brændt landsbyer ned og fodsålerne på en masse små piger af. Men hun havde mest husket det fordi, hendes dansklærer sagde, det var vigtigt at have et stort ordforråd. Og det var jo ikke længere hver aften, hendes mor lige fik sat noget aftensmad på bordet, og så kunne pigene jo i stedet bide i kanten af lidt ord og blive mæt på den måde.

Af hende i femte klasse, der var på tur med sin klasse til stranden og havde købt en is med 3 kugler, og en af de andre piger spurgte, om hun nu også var sikker på, at hun havde lyst til at spise den, med et blik på pigens lår, der fyldte, hvad hun nu syntes var over halvdelen af den bænk, de sad på. Pigen havde trodsigt sagt ja, men bagefter tabt isen og sin stolthed på jorden og bildt sig selv ind, at det ikke var med vilje. En hund var kommet hen for at spise resterne, for dens lår var dækket af pels, ingen kunne kommentere på dem. Siden den dag havde pigene altid kun bedt om 1 kugle, indtil hun næsten var holdt op med at spise is, fordi hun aldrig kunne bestemme sig for, hvilken smag hun skulle vælge, når hun kun havde 1 kugle at gøre godt med.

Af hende i syvende klasse der første gang havde forelsket sig i en dreng, og hun var begyndt konsekvent at springe sin frokost over, for så slap hun for at lave sin egen madpakke, nu hvor alle andre stadig fik deres forældre til at lave den. Så gjorde det ikke så meget, at hun ikke turde sige noget til drengen om sin forelskelse, hun kunne bare tabe sig i stedet for, indtil han måske turde sige noget. Det var det år, hvor hun først begyndte at drikke kaffe og først begyndte at kalde sig selv feminist, indtil hun stoppede med begge dele, da hun brændte sin tunge på kaffen og på lidt for mange drenge, der fortalte hende, at hun burde være egalitarist i stedet for.

Klumper af hende i ottende klasse, der var på vej i skole, og hun kiggede på de valgplakater, der lige var blevet hængt op, fordi der snart var kommunalvalg, og hun gik forbi dem, for hun skulle jo hen og have samfundsfag, og hendes lærer sagde, at hun skulle foretage en meningsmåling i sit kvarter og høre hvad for nogle valgplakater, folk kiggede mest på, og hendes lærer sagde, at de ikke skulle have deres egen meninger, kun måle andres. Alligevel kunne pigen ikke lade vær med at række tunge efter alle de politikere, der ikke var røde og også nogle af de røde, alle dem som hun ikke kunne lide. Og hun blev ved, selvom det var koldt og hendes tunge frøs fast i luften, ved, selvom de rakte tunge tilbage, ved, selvom en klam 16-årig dreng senere det år ville stikke sin tunge ind i pigens mund uden at have fået fucking lov.

Og af hende i niende klasse, der nu var begyndt at springe morgenmaden over og for første gang forelskede sig i en pige, med krøllet hår og store smil og farverige øringer, og i frikvartererne havde drenge siddet i det ene hjørne af klasseværelset og set lesbisk porno, mens pigen og den anden pige sad i et andet hjørne, og pigen gjorde sit bedste for at samle mod til at røre ved den anden piges hånd.

Laura Rye Bislev, 14 år

RØD

Jeg kan være rød. Jeg kan være som ild, ustoppelig, altudslettende, altødelæggende, en ubarmhjertig kraft, der efterlader førhen storslåede skove, der tårnede sig ærefrygtindgydende op, døde hen, jeg kan efterlade dem som ikke andet end spøgelsesghvid aske, trække et spor af kaos og død overalt, hvor jeg går. Jeg kan være et flammehav af vrede og passion, en ildebrand af meninger, holdninger og frustrationer over et mangelfuldt system, jeg kan råbe højt om uretfærdigheder og undertrykkelse for ører, der alligevel for længst er holdt op med at lytte, jeg ville give mit blod for en revolution. Jeg kan sætte ild til alt omkring mig over selvsamme uretfærdighed, der stadig sætter ild til mig, men ikke berører andre længere. Måske er de blevet til sten.

Men hvordan kan man være ild, når en andens anerkendelse betyder mere end ens egen. Hvordan kan man være ild, når man slukkes ved den mindste modstand. Men jeg er jo ild, og jeg er en feminist, der ikke gider, forsikre dig om, at jeg ikke hader mænd, at jeg i øvrigt ikke engang hader mænd, der hader kvinder, for had er der allerede nok af i verden. Men alligevel kan jeg også ikke være feminist, hvis det er dét du vil have. Jeg kan ikke, ikke være feminist, hvis det er dét, du ønsker. Imod alt det, jeg tror på om ikke at ændre sig for en dreng, om ikke at ændre sig for andre end sig selv, ville jeg ændre mig for dig, hvis bare du sagde til. Men det gør du jo ikke.

Men, men, men jeg kan jo også være skrøbelig som en gnist fra en tændstik, i fare for at blive blæst ud af det mindste vindpust, jeg kan være flammen i et stearinlys, et lille lys i mørket, jeg kan være menneskehedens hjælper, jeg kan være livet selv. Jeg kan være rosenblade, blødere end dine læber, sårbar som en blomst, den mindste frost ville kunne slå mig ud. Jeg kan være en tidlig morgen, hvor solen græder blod på himlen, og jeg kan trøste dig, når du græder en tidlig morgen, fordi virkeligheden presser på med karakterkrav, fraværprocenter og alt for hurtigt skrumpende fremtidsmuligheder. Jeg kan male byen rød for dig.

Jeg kan kysse dine tårer væk og love guld og grønne skove, men vi ved jo begge, at det blot er tomme løfter, for jeg kan jo kun være rød. Men så kan jeg også være den bedste version af rød, jeg kan være den rødeste rød, du nogensinde kommer til at se, jeg kan være så rød, at alle andre farver for evigt vil blegne til sammenligning. Jeg kan være ild, og du kan være vand, vi kan være modsætninger eller to sider af samme sag. Jeg kan være rød, jeg kan være lige den nuance rød, du ønsker. Men du vil jo kun have grøn.

Emilie Rønning 15 år

GUL

Gul er det brud der sker, når lys rammer mørke. Smelter ind og lyser mørket op.

Gul er sollyset, der glitrer i dine øjne. Drys af guld når du griner.

Gul er lys, der kommer ind af mit vindue, når jeg vågner op og tænker på dig.

Gul er den ild, der brænder i dit indre. Tænder ilden i mine øjne.

Gul er de gnister, der springer fra din tunge, når du snakker.

Gul er stearinlyset, der brænder i dit vindue. Lyser min vej hen til dig op.

Gul er stjernerne på den himmel, du holder så meget af at kigge på.

Gul er de lyn af glæde, der skyder gennem mig, når jeg ser dig.

Gul er den stribe af sollys, som du bringer ind i mit liv.

Gul er den bil, du ikke så.

Gul er ambulancen.

Gul er roserne på din kiste

Gul er den sol og den måne, der skinner over det sted, du hviler.

Gul er det lys, jeg ser, når jeg tænker på dig.

Gul er de ord, du gav mig. De ord der lyser min verden op.

"Hvorfor kvæle andres lys? Når man bare kan skinne selv?"

Gul er det mørke du lærte mig at smelte væk med lys.

Gul er mig der skinner.

Martha J. Schou, 14 år

GUL

Kære Gul,

Jeg kunne godt tænke mig at vide hvad du står for, for jeg tænker, at du af alle må vide det. Det er nemlig fordi at jeg har fået gule tulipaner af min kæreste, og det er lidt svært, Gul, at beslutte hvad jeg skal tænke om det. Nogle steder står der, at det betyder "solen i mit liv", men i de fleste tilfælde står der, at gule tulipaner står for falskhed og utroskab. Er det rigtigt? Er du solsystemets midtpunkt eller er du et vink med en vognstang om, at ens kæreste er en idiot? Hvem bestemmer desuden den slags? Gul, har du selv valg det, eller findes der bare folk med for meget fritid? Passer noget af det overhovedet? Jeg mener, min kæreste kunne også godt finde på at købe gule blomster i stedet for røde, bare fordi de var på tilbud. Jeg ved det ikke Gul, kan du ikke hjælpe mig?

Kærlig hilsen Sort

Marie Hee, 15 år

GRØN

Du står bare og ser på. Giftiggrøn og med et stramt drag om munden, der prøver at smile, men bare bliver mere og mere forvrænget af fortrydelse, jo mere, du prøver. Du ser på de andre. Du ser, hvordan de små søde drenge blinker og taler grønt for de små søde piger, og de gør deres hoser grønnere og grønnere, jo mere de små søde piger rødmer. De drøner op til det grønne bord og løber gang på gang tilbage med triumferende arme i vejret og et stort tolvtalesmil om munden. Du sveder tran af mishag, du kan ikke holde det ud, sveden hagler af dig. Trafiklyset skifter til grønt, og de andre drøner afsted. Men du bliver stående, kan ikke komme videre, dine sko er som limet til asfalten, og din mund fortrækkes i et lydløst skrig af frustration, men der gives først slip på dig, når lyset skinner rødt igen.

Du bliver grøn af misundelse, og farven trænger længere ind end til huden, den lægger sig omkring dig som et stramtsiddende tæppe, trænger ind gennem alle porer, siver ind i dit dybeste indre. De andre sidder og putter sig på den grønne gren som tykke, små musvitte, der trykker sig sammen i vinterkulden. Du sover på dit grønne øre, men dit indre er en orkan.

Alle de miljøbevidste, sociale grever og grevinder rider løs på deres ædle ganger, der er den grønne bølge, der skyller gennem samfundet og opildner alle og enhver til pludselig at være miljøbevidste og sociale. Du ikke så meget som overvejer at deltage. Du er alligevel sikker på, at du bare bliver redet over ende af de grønne hingste eller drukner i masserne. Og når bølgen endelig er skyllet forbi og stormen redet af, vælter de alle sammen op for at stille sig i kø, så de kan få deres velfortjente grønne stempel for deres eksemplarisk miljøbevidste adfærd. Du får intet stempel. Du er bare personen bag skranken, den, der giver de andre deres stempler. Selvom flere hundrede mennesker kommer op til din skranke, ser ikke en eneste af dem dit ansigt. De har for travlt med at betragte deres stempel.

De andres fingre er altid grønnere end dine, og når du prøver at plante noget i din egen lille have, har du det, som om du har to venstrehænder. Og lukkede øjne. Og agerer i en tilstand med hovedet nedad. Og imens du kæmper med at få dine små, tørre frø til bare at drikke lidt vand, vokser enorme æbletræer op mellem de andres hænder, og de høster deres saftspændte, knaldrøde æbler. Når du opgiver dine egne frø og går på rov efter de andres, skrumper æblerne ind og rådner i din samvittighed. Da lusker du endelig hjem og lader de andre passe sig selv.

For du ved, at sådan har det altid været, og sådan vil det altid være: græsset er altid grønnere i naboens have.

Astrid Elmedal Jørgensen, 15 år

BLÅ (BAMSELINER)

Lotus havde valgt et lyseblåt tema til sin konfirmation. Albert havde et blåt værelse, han havde blå tema til sin fødselsdag – kun for at efterligne, og irritere sin storesøster. Når han sorterer sine legetøjsbiler sveder han omkring øjnene. Deres mor har lyseblåt rengøringsmiddel på flaske. Lotus har præstationsangst, hendes hoved bliver blåt, eller det føler hun i hvert fald. Når hun er alene føler hun sig som en pakke leverpostej, der har overskredet sidste salgsdato med 3 dage. Til Amalies barnedåb sidste år var der babyblå balloner, for inden hun blev født troede de, at hun var en dreng – blå er en drengefarve, Lotus vil ikke være en lyserød pige. Line kan ikke lide blå, hun kigger forarget på hende og spreder falske rygter bag hendes ryg. Lotus fornemmer dem og græder ubådsblå tårer. Bagefter klipper hun huller i sin trøje. Hun bruser sin substans ud af hullerne, nu er hun ikke noget. Albert forstår hende ikke. Han ser sin søster forsvinde. Amalie græder og Lotus går væk med sin kop te, som hun drikker i sengen. Hendes liberale klassekammerater bryder sig stadig ikke om blå, de bryder sig ikke om hende. Hendes blå øjne minder hende om det vand lotusblomsten flyder i. Blåt vand falder fra hendes øjne, hun laver flere huller i sin trøje. Flyder mere ud. Line lugter af bamseline, når hun har sine blå sokker på. Lotus styrkes af dobbeltmoraliske Line, nu kalder hun hende Dobbeltline. Lotus klipper Dobbeltline i stykker i sine tanker, og limer hende sammen med vrangen udad – vrangen er blå, lyseblå, ligesom Lotus. Lotus syr hullerne sammen i sin trøje. Hun størkner, bliver et blåt stearinlys – bagefter brænder hun Line.

Lærke Klitgård Boman, 14 år

BLÅ (DUN)

Det havde vi ikke troet om overlæben på dig.

Sylvester er til at hugge saltfisk. Nu bliver du filet og et godt formål med benene først. Han har blod i åren, ror den bedst baglæst. Manen på din Høne er det eneste du har at holde fast i. Strigl kinderne så de vender de rigtige veje. Sylvester er god til at firkløve skaller af sig, når han rider, det er ikke for at mærke hvordan det er.

Hønen og jeg går skævest fra venstre. Vi har dun, der er blå begge to. Sidder og snakker om hvem der løber først. Det er det, det er begyndt at handle om.

Sylvester, det kan man ikke bare sige til sin mor, se hvad jeg også er, mor, i fredags tænkte jeg hen over hvilken farve min fiske har indeni hvis man skærer den af. Jeg er simpelthen så saltet i visse tider. Tror på solceller i dagslys, fordi de ikke beder mig om noget.

Født den klump med osv.

Nu knopper jeg lidt derhen ad. Det havde vi ikke troet, da jeg begyndte at stille mig på banegården, for at se klokken fra vinkler. Så længe du ikke slår dine høns ihjel.

Vi køber ikke høne der skummer. Du har udløbsdato i kødet, stil dig med ryggen i mine køkulturer. Smid mig ud med korrianderne til. Vi med skilte om at det er for sent at lade være. Gift dig med mig, mit pis er blått rundt på scenerne, jeg matcher mine strømper. For tiden går jeg til knæene, jeg ved godt at vores hus bliver noget med klinker. Se Sylvester du kan jo godt, hvis du vil. Jeg skal holde op med klippe alting med mønstersaks. Kan nå min pissemænd med foden, har mine langtrukne tendenser, du behøver ikke blive. Har kun malet væggene i kanten, vil du ikke nok gå, jeg har dun ud over det hele, det er bare ikke noget man ved. Sylvester skal tage forklæde på næste gang, som om det havde noget med mig at gøre. I en aften om ugen spilder de krummer ind under tastaturet. I gamle dage slog man kun kyllingerne ihjel med økse. Skal jeg så sige til, eller lægge mig på siden?

LILLA (PRIK I NAVLEN)

Jonathan har siddet i læderstolen, med benene hængende hen over armlænet hele dagen. Han har drukket et glas mælk, som er blevet til flere, hele dagen. Siddet med blikket på alle bøgerne og besluttet sig for at tage en notesbog ned fra hylden. Så har han sippet til mælken, mens han har rørt ved notesbogens ryg. Han har set lyset falde i en stribe hele vejen hen over hans krop, hen over gåsehuden på hans arme og på hans brystvorter og på hans tissemand og de violette mærker. Lyset har leget med hans krop, formet den og skreget om kap med de små tuschprikker, som han tegnede op i morges, mens mor havde kigget på ham og rystet på hovedet. Hun havde grint højt, men Jonathan syntes ikke det var sjovt. "Jeg har skoldkopper." Moren vred sig af latter og Jonathan begyndte at græde og rødvinen landede på gulvet, før hun skulle i fitnesscenter. Hun dyrker fitness hele dagen.

Jonathans lilla krop står nu med vrangen ud ad, hovedet mellem benene og kigger på sig selv i spejlet. Hans krop er som et trafiklys eller et diskolys, som åbner døren og går med sine bare tæer gennem haven. Verden samler sig mellem tæerne, som han plukker græs med. Han sidder i skyggen af brombærbusken, som lever oven i rækværket. Han stiller sig op på det gamle kaninbur, så han kan se over rækværket og ned i naboens have. Den er tom, bortset fra en græsplæne og en trampolin. Han sidder der i et kvarter, indtil en midaldrende dreng med en skovl kommer ud af terrassedøren. Han har før snakket med drengen, men Jonathan leger ikke. Han kan bedst lide at kigge på ting, ligge i græsset og kigge i skyerne og på himlen, indtil den bliver lilla som de bær han lægger på tungen, mens han står med hoften til den ene side, og observerer drengen med skovlen.

"Vi har fået ny trampolin." Jonathan ser først drengens øjne, de er helt mørke, og de kigger på ham. Øjnene kigger på ham og hans polkaprirkede mave, og hans brystvorter og til sidst hans tissemand, ligesom solstrålen havde gjort i de tidligere timer.

“Jeg har allerede haft skoldkopper en gang før.” Jonathan står bare der med hoften og prikkerne oven på det der kaninbur, også tager han det som en hentydning til at han må prøve hans trampolin. De hopper til skyerne, og drengen viser Jonathan hans salto. Da de slår kolbøtter kan Jonathan hele tiden mærke solstrålen brænde på hans hud, som drengens øjne. Måske er det guds hånd. Jonathan kender ikke gud personligt, men har skabt et godt bekendtskab til ensomheden og sofastolens kolde læder, så han føler sig helt elektrisk. Og de minutter, da drengen siger noget spas, som Jonathan formoder er sjovt – de brænder på ham. Tanken strejfer Jonathan, at han nok er solbrændt, når han engang kommer hjem til mor. Minutterne fremkalder en sjældent brugt latter, som lægger sig i hans mundvig og bryder hysterisk ud i kolbøtter og knækbrødsmitter med familien.

Da han skal hjem, går han over plankeværket, og træder i et brombær. Mor er stadig i fitness og hun træder i sig selv, tænker Jonathan. Men det jo ikke fysisk muligt.

Jonathan ligger i bryggerset og kigger ud af vinduerne og kigger på mor, som er langt væk og helt nede i fitness. Jonathan lader sin finger ae hans ben fra foden til maven, og til sidst prikker han sig selv i navlen. Så kan han mærke det helt inde i maven.

Jonathan ligger i bryggerset hele natten, med ondt i hjertet. Først tror han det er skoldkopperne, men det var jo en løgn. Måske er han allergisk overfor tuscherne? Det er ikke den samme følelse som når han har grint for meget, eller spist for mange brombær. Den der følelse, Jonathan kan mærke helt inde i mavesækken når drengens øjne kigger på ham, det er den. Han græder, for den borer sig ind i hans mave, og den går ikke væk.

Clara Marie Knudsen, 13 år

LILLA

Hvis jeg skulle give dig en farve, skulle du være lilla. Du skulle være lilla som himlen, når solen endnu ikke er gået helt ned. Du skulle være den lilla som farver de melankolske toner der nu fylder luften i min lejlighed. Du skulle være lilla, som de mærker der dækker min hud, når jeg kommer sent hjem om aftenen til et stille, trøstesløst hjem. Du skulle være lilla. Den triste, deprimerende lilla, som jeg har lært at forbinde med tanken om dig. Du skulle være lilla, som den aftenhimmel var det, da du var væk. For du var lys og glæde og frihed samlet i et. Du var mit lys, min morgendag, og det skal altid være dit minde, men nu da du er væk, skal du være mørket. Du skal være natten, fordi dit dagslys ikke længere omslutter mig, fordi den sikkerhed du fik mig til at føle forsvandt sammen med dig. Du skal være natten, fordi natten er der jeg hører til nu. Blandt mørket og slagsmålene og lugten af alkohol og stoffer. Jeg hører til i natten, og jeg hørte til hos dig, så derfor skal du være natten.

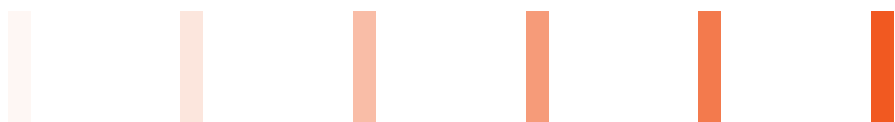
Cecilie Jensen Torp, 15 år

ORANGE

Mor sidder og drikker en iste
Imens der udenfor falder sne
Mor som langsomt sygner hen
Hun ved kun der er et enkelt men
Men mange flere der egentlig er
Når man tænker på hvor ringe hun er.

Cecilie Bergstrøm, 12 år

AARHUS BILLED- OG MEDIESKOLE

I Aarhus Billed- og Medieskole møder børn og unge kunstneriske udtryksformer som tegning, kortfilm, maleri, arkitektur, tegneserie, kreativ skrivning mm. Vi har en lang række fritidsforløb inklusiv en Billedkunstnerisk Talentlinje for 16-22 årige. Derudover underviser vi skoleklasser i kortfilm, animation, billedarbejde og kreativ skrivning.

Som særlig indsats for børn og unge i forskellige byområder har vi et mobilt værksted – Kunstcamperen!

Se mere på www.aarhusbilledogmedieskole.dk

Aarhus Billed- og Medieskole
er støttet af
Aarhus Kommune